

INTERVIEW Volleybalster Laura de Zwart is haar broer Mark eeuwig

'HIJ HEEFT M'N LEVEN GERED'

Zo'n 2,5 jaar geleden lag de wereld aan de voeten van Laura de Zwart. De toen 23-jarige volleybalster was net met het Nederlands team mee geweest en ze had weer een contract in Duitsland op zak. De toekomst lachte haar toe. Maar toen kreeg ze het telefoontje dat de grond onder haar voeten liet wegzakken. „Laura, je hebt leukemie.” Het bleek het begin van twee loodzware jaren, waarin De Zwart heeft moeten vechten voor haar leven. Vandaag maakt ze haar rentree bij Sliedrecht Sport in de Eredivisie. Een indrukwekkend verhaal van een onwaarschijnlijke doorzetter.

door Lisa Schoenmaker

Wanneer Laura de Zwart (25) de deur thuis in Sliedrecht opent, staat er een stralende jonge vrouw in de deuropening. Wie niet beter weet, zou aan de buitenkant geenszins verwachten dat de afgelopen twee jaar op zijn zachtst gezegd turbulent waren. Ze neemt plaats aan de eettafel en terwijl ze uitgebreid haar indrukwekkende verhaal deelt, neemt ze tussendoor een paar slokken water. Ze praat opvallend rustig, maar af en toe is de emotie zichtbaar.

In de zomer van 2022 werd De Zwart verkouden. Geen reden tot het afgaan van alarmbellen, want wie is dat nou niet af en toe? „Maar mijn hoofdpijn ging maar niet weg, het werd alleen maar erger. En het was niet zomaar hoofdpijn. Ik zag allemaal lichtflitsen en dacht geregeld dat ik zou flauwvallen.”

De Zwart besloot naar de huisarts te gaan, maar werd weer naar huis gestuurd. „Het zou migraine zijn. Maar ik voelde diep vanbinnen wel dat er meer aan de hand was. Deze pijn was zo heftig, dat klopte gewoon niet. Maar ik ben natuurlijk geen arts, dus wat het wel was? Ik had geen idee.”

Een paar dagen later kreeg ze allemaal bloedpuntes op haar lijf. Het begon op haar benen, maar al snel verspreidden de puntjes zich over haar lichaam. „Ik pakte mijn telefoon en besloot te googlen. Als ik internet moest geloven, was het duidelijk. Of ik had hersenvliesontsteking of leukemie.”

De Zwart vertelde haar ouders die avond over haar bevindingen op internet. „Ik weet nog goed dat mijn moeder zei: 'Zoiets moet je echt niet zeggen.' Maar ze zei er wel achteraan dat ik de volgende ochtend terug moest naar de huisarts.”

Zo geschiedde. Ze meldde zich wederom bij de huisarts. „Ik had eerst een assistent, maar diegene haalde er al snel een ervaren arts bij. Toen dacht ik: oh nee, daar gaan we.” De Zwart werd direct doorgestuurd naar het ziekenhuis om

bloed te prikken.

Een dag later zou de uitslag volgen, maar een paar uur later rinkelde al de telefoon. Het belletje zette het leven van De Zwart volledig op zijn kop. „De arts viel gelijk met deur in huis en vertelde dat ik leukemie had. Ik moest meteen terug naar het ziekenhuis om opgenomen te worden.”

Na een beenmergpunctie bleek dat het om een chronische vorm van leukemie ging. „Daarom hoefde ik niet direct te starten met chemokuren, maar kreeg ik een ander soort pillen. Het haalde de kanker niet weg, maar het onderdrukte het wel.”

Dat sloeg heel goed aan en het duurde niet lang voordat De Zwart zich een stuk beter begon te voelen. Als deze medicijnen bleven werken, kon ze er 'gewoon' mee leven. „Ik wilde al snel weer trainen en in december speelde ik weer mijn eerste wedstrijd bij Sliedrecht Sport. Ik stond zelfs weer op het punt om in Duitsland te spelen en was bezig met de contractonderhandelingen. Vlak nadat ik hoorde dat ik ziek was, deed ik dat ook al bij een andere Duitse club, maar dat ging uiteraard niet door. Nu zou het er wél van ko-

men. Althans, dat dachten we allemaal.” De Zwart wist toen echter niet dat het ergste nog moest komen.

Een dag nadat ze haar rentree had gemaakt, meldde De Zwart zich voor een controle in het ziekenhuis. Daar stortte haar wereld voor een tweede keer in. De medicijnen werkten al niet meer en de kanker was weer actief. „Weer viel mijn leven voor mijn gevoel in duin-

gen. Ik vroeg de artsen of het goed zou komen. Hun reactie was veelzeggend: 'We hebben geen idee. Het is erop of eronder.'”

De kerstdagen die volgden, beleefde De Zwart in een soort roes. Aan de ene kant was ze heel blij dat ze de feestdagen nog thuis mocht vieren, maar ze was in haar hoofd ook al bezig met het loodzware traject dat op haar wachtte. Dat traject bestond uit chemo's, be-

Broer Mark (bovenste foto) bleek een levensbelangrijke schakel in de genezing van Laura. Ze 'vierde' haar 24e verjaardag in het ziekenhuis en versierde de kamer met spulletjes van thuis om er een eigen plekje van te maken.

stralingen en een stamceltransplantatie.

„Op 2 januari kreeg ik mijn eerste chemotherapie gecombineerd met antibiotica. Het was een hele zware dosis. Ik lag in een isolatiekamer, omdat mijn immuunsysteem helemaal plat werd gelegd. Er mocht wel bezoek komen, maar alleen op afstand en soms ook met mondkapjes.”

Ze versierde de kamer met spulletjes van thuis om er een eigen plekje van te maken en 'vierde' daar haar 24e verjaardag. Ze keek in die periode vooral veel Disney-films en series. „Er stond wel een fiets in de kamer om oefeningen te doen, maar daar had ik helemaal geen zin in.”

De haren van De Zwart vielen al snel uit. „Twee weken na de eerste kuur hebben twee vriendinnen het afgeschoren. Eigenlijk was dat een opluchting. Nu vond ik niet steeds overal meer haren.”

Een week daarna mocht De Zwart naar huis. „Ik was heel positief. Uit de eerste resultaten bleek dat de kuur aansloeg en ik voelde me ook niet heel ziek. Ik had een paar keer overgegeven, maar ik kon wel gewoon nog eten. Maar natuurlijk was ik verdrietig om de

